

Otvorenie nového polroku tak trochu predstavuje aj nový začiatok — niekoľko dní oddychu a potom znovu kolotoč domácich úloh, písomiek... táto pokojná chvíľa pripomína ticho pred búrkou. Ale internátna škola Vistalegre je iná: zdá sa, že tu neexistuje pokoj... ani nuda. Počas nášho prvého voľného poobedia zvolala riaditeľka školy všetkých žiakov do posluchárne. Čo sa bude diať?

Kráčam tam spolu s Juliou, a keď vojdeme do miestnosti, všetky lavice sú takmer plné, ale Adrián, Matías a Sergio nám ako zvyčajne mávajú, aby sme si k nim prisadli: dve voľné miesta sa nás už nevedia dočkať. Adrián sa usmeje na Juliu, keď sa usadí hneď vedľa neho, a ona mu úsmev opätuje, spokojná, že na chvíľku je pri nej tak blízko. Viem, že ho práve ovoniava, pretože zavorila oči a nadýchla sa. Nuž áno, chalanisko naozaj

dobre vonia... Určite mu pred chvíľou skončil plavecký tréning, pretože má stále mokré vlasy a cítiť z neho chlór, ktorý sa len ťažko zmýva.

„Tréning bol fajn?“ spýta sa ho moja kamoška.

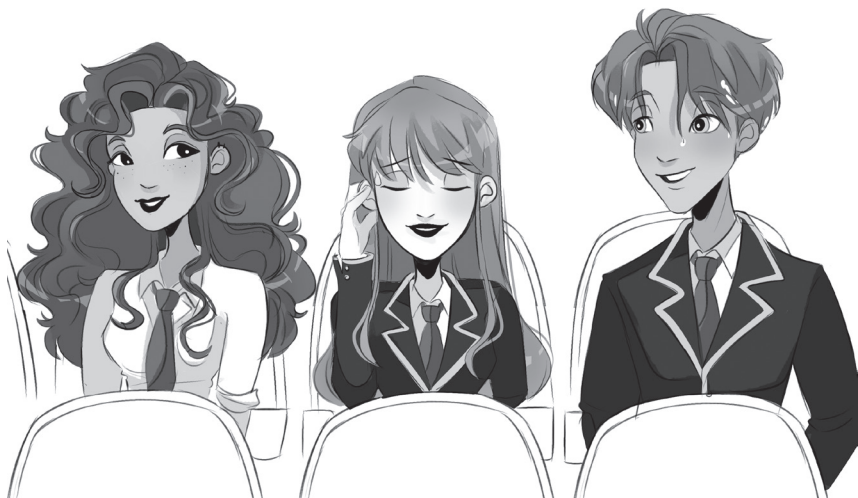
„Áno, dnes sa mi podaril dobrý rekord. Ak to takto pôjde ďalej, na najbližšej súťaži budem v prostrednej dráhe,“ skonštatuje spokojne.

„Kedy sa uskutoční?“ zisťuje.

„Na konci školského roka. Uvidíme, či ma tentokrát prídeš podporiť...“

Julia naňho zažmurká pomalšie ako zvyčajne a ja sa pousmejem.

„Takže prídeš?“ nalieha s upretým pohľadom dokonalých zelených očí iba na ňu.

Odvrátim zrak, aby som im prenechala trochu súkromia, a začujem:

„Sľubujem,“ prikývne moja kamoška.

A chvíľu potichu hľadajú na seba s vedomím, že by si mohli povedať oveľa viac a že možno jedného dňa prekonnajú svoje hranice a prekážky a konečne to urobia.

„Čo sľubuješ?“ vyzvedám a zámerne tak preruším ich intímnu chvíľu, pretože sa nudím a už vážne neviem, kam sa pozeráť, kým sa dočkám Carlotinho hviezdneho príchodu. Ten prekliaty príhovor nezačne ani zajtra.

„Julia mi práve sľúbila, že v júni prídete na plavecké preteky,“ oznámi veselo Adrián s neskrývaným úsmevom.

Prižmúrenými očami vrhnem pohľad na svoju kamošku skôr, než sa ozvem:

„To vážne? Dve hodiny sledovať fešáčikov, ako predvádzajú svoje svaly?“

Julia prikývne a pokrčí plecami, zatiaľ čo Adrián cukne jazykom a so smiechom sa začne obraňovať. Pozná ma príliš dobre na to, aby sa ho dotklo, čo som mu práve šplechla do tváre.

„Nechválím sa svalmi, len chcem byť najlepší v tom, čo ma baví, to sú dve rozdielne veci.“

„Si si istý...?“ zdvihnem obočie a Julia pokrúti hlavou. „Až tak ho túžiš vidieť v plavkách?“ zašepkám jej do ucha a tvár ju prezradí: začervená sa ako paradajka.

Znovu sa uškrniem, pretože vidím jej rozrušenie: akoby sa premenila na horiacu fakľu.

„Si v poriadku, Julia?“ uistuje sa Adrián.

Snažím sa nechichotať, kým ona sa pokúša zakryť svoju červeň.

„Nie je tu akosi horúco?“ zamrmle a ovieva sa rukou, ja to viac nevydržím a začnem sa rehoť.

Julia na mňa výstražne zazrie, aby som sa pred Adriánom trochu kontrolovala, no keď ma vidí prehýbať sa od smiechu, pridá sa ku mne a nedokážeme sa prestať chechtať. Až ma z toho rozbolí brucho...

„Psst, ticho, prosím.“

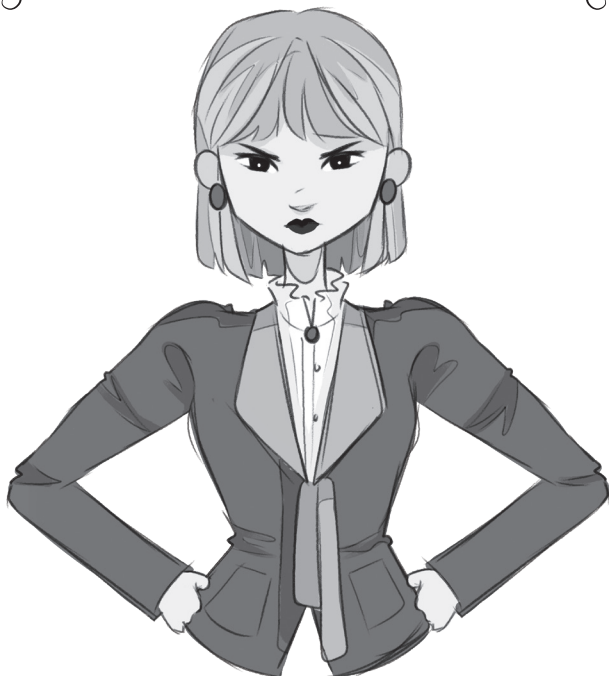
Z reproduktorov sa ozve Carlotin hlas, práve sa objavila na pódiu so zdvihnutým prstom, aby nás upozornila. Alebo tam už hodnú chvíľu stojí a my sme si ju v záchvate smiechu nevšimli?

Ktovie, ale keď ju začujeme, telo sa nám dá ihneď do pozoru: ako keď myš spozoruje orla a skryje sa, všetci traja stíchneme a hľadáme vpred ako vojaci. Zvyšok prítomných urobí to isté a v posluchárni nastane hrobové ticho. Takú moc má naša prísna riaditeľka.

Má pozornosť celého publika, ako to vždy požaduje, a nakoniec prehovorí.

„Ako viete, dnes začína druhý polrok, rozhodujúci pre váš postup do ďalšieho ročníka. Preto sme sa rozhodli zaradiť jednu novinku...“

Pozriem sa na Juliu a vidím, že je napätá, trochu sa bojí. Je to pochopiteľné, pretože naposledy, keď Carlota zaviedla novinku, rozdelili nás do iných izieb a tried bez predchádzajúceho upozornenia. Náhle sa roztrasiem a behá mi mráz po chrbte, keď si spomeniem, čo všetko z toho vzišlo: tajomstvá, odcudzenie, vyhrážky, smútok, samota... Chytím Juliu za ruku, aby som nám obom pripomenula, že to, čo sa udialo, je minulosť, poučili sme sa zo zlých rozhodnutí a čokoľvek nás čaká, spoločne to zvládneme. Viem, že z jednoduchého gesta sa nedá toľko vyvodit', ale medzi nami to tak funguje, nepotrebujeme žiadne veľké vysvetľovanie, rozprávame sa takmer bez slov. Takže si rozumieme...

